

Eelotsuse küsimus

Kas mitteresidendist äriühingule kui liikmesriigi residentist äriühingu aktsionärile 2003. aastal vastavalt ettevõtte tulumaksu seaduse artikli 80 lõike 2 punktidele c ja artikli 88 lõike 3 punktidele b ja lõigetele 4 ja 5, pärandimaksu seaduse artikli 71 punktidele a ja d, ning EBFi artiklile 59 selle tol ajal kehtinud versioonis väljamakstud netodividendide pealt ettevõtte tulumaksu kinnipidamine Portugali ja Hispaania vahel sõlmitud topeltmaksustamise vältimise lepingu alusel maksumääraga 15 %, rikub EÜ artiklites 12, 43, 46 ja 56 ning artikli 58 lõikes 3 sätestatud diskrimineerimiskeelu, asutamisevabaduse ja kapitali vaba liikumise põhimõtteid ja direktiivi 90/435/EMÜ⁽¹⁾ artikli 5 lõiget 1?

⁽¹⁾ Nõukogu 23. juuli 1990. aasta direktiiv 90/435/EMÜ eri liikmesriikide emaettevõtjate ja tütarettevõtjate suhtes kohaldatava ühise maksustamissüsteemi kohta (EÜT L 225, lk 6; ELT eriväljaanne 09/01, lk 147).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Varhoven administrativen sad na Republika Balgaria (Bulgaaria) 26. aprillil 2010 — Riikliku maksuameti keskasutuse osakonna „Vaided ja täitmise haldamine” asedirektor versus Auto Nikolovi OOD

(Kohtuasi C-203/10)

(2010/C 195/09)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varhoven administrativen sad na Republika Balgaria

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Riikliku maksuameti keskasutuse osakonna „Vaided ja täitmise haldamine” asedirektor

Vastustaja kassatsioonimenetluses: Auto Nikolovi OOD

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽¹⁾, artikli 311 lõike 1 punktis 1 sisalduv mõiste „kasutatud kaubad” hõlmab ka kasutatud vallasasju, mis ei ole (kaubamärgi, mudeli, seerianumbri, valmistamisaasta jmt alusel) sedavõrd individualiseeritud, et eristuksid teistest samasse liiki kuuluvatest kaupadest, vaid mida määratakse liigitunnuste järgi?
2. Kas liikmesriikidele antakse nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 311 lõike 1 punktis 1 sisalduva väljendiga „liikmesriikide määratletud” võimalus määratleda mõistet „kasutatud kaubad” ise või peavad nad direktiivis sisalduva määratluse võtma siseriiklikusse seadusesse üle muutmatul kujul?
3. Kas siseriiklikus sättes sisalduv nõue, mille kohaselt peavad kasutatud kaubad olema individuaalselt määratletud, vastab ühenduse õiguses sätestatud mõiste „kasutatud kaubad” sisule ja tähendusele?
4. Kas nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ põhjenduses 51 nimetatud eesmärke silmas pidades saab lähtuda sellest, et direktiivi 2006/112/EÜ artikli 314 lõikes 1 sisalduv väljend „kui need kaubad on talle ühenduse piires tarninud” hõlmab ka selliste kasutatud kaupade importi, mille on maksukohustuslik edasimüüja ise importinud?
5. Kas juhul, kui kasuminormi maksustamise kord on kohaldatav ka kasutatud kaupade tarnetele, mida teostab maksukohustuslik edasimüüja, kes on need kaubad ise importinud, peab kõnealused kaubad maksukohustuslikule edasimüüjale tarninud isik olema üks artikli 314 punktides a-d nimetatud isikutest?
6. Kas nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 320 lõikes 1 sisalduv kaupade loetelu on ammendav?
7. Kas nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 320 lõike 1 esimest lõiku ja lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik säte, mille kohaselt kasutatud kaupade impordilt tasutud käibemaksu sisendkäibemaksuna mahaarvamise õigus tekib maksukohustuslikul edasimüüjal perioodil, mil toimub kõnealuste kaupade tarne järgneva maksustatava tarne raames, millele maksukohustuslik edasimüüja kohaldab tavapäraselt maksustamiskorda, ja ta kasutab seda õigust samal perioodil?

8. Kas direktiivi 2006/112/EÜ artikli 314 punktidel a–d ja artikli 320 lõike 1 esimesel lõigul ja lõikel 2 on vahetu õigusmõju, ja kas siseriiklik kohus saab sellises asjas nagu käesolev nimetatud sätetele vahetult tugineda?

c) mõistlikud õigusabikulud ja väljamaksed, mida hageja on teinud Üldkohtus ja käesolevas menetluses.

(¹) Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1).

Heinz Helmuth Erikseni 30. aprillil 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (neljas koda) 24. märtsi 2010. aasta määruse peale kohtuasjas T-516/08: Heinz Helmuth Eriksen versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-205/10 P)

(2010/C 195/10)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Heinz Helmuth Eriksen (esindaja: advokaat I. Anderson)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu 24. märtsi 2010. aasta määrus, millega hageja hagi jäeti rahuldamata ilmselge vastuvõetamatuse tõttu kulude osas;

— lahendada hageja hagi ning mõista komisjonilt hageja kasuks välja:

a) 800 000 eurot või mistahes muu summa, mida kohus peab õigeks ja õiglaseks olnud, oleva ja tulevase valu ja kannatuste ning elurõõmu vähenemise eest, tulenevalt tõsisest tervisekahjustusest, mida põhjustab komisjoni kapriisne ja ebaseaduslik keeldumine direktiivi 96/29 (¹) sätete rakendamisest kiiritustõve ennetavaks monitooringuks Thule eriväljaõppega päästemeeskonna puhul;

b) hüvitis hagejale või tema raviasutusele või hooldajatele tulevaste ravikulude ja ravimite eest, et leevendada või ravida tema halvenenud tervist, millele viidatakse eespool punktis a; hüvitis, mis ei ole talle kättesaadav tema liikmesriigi avaliku tervishoiusüsteemi kaudu;

Väited ja peamised argumendid

1. Üldkohus tegi vea, jättes vastuvõetamatuse tõttu läbi vaadata hageja hagi lepinguvälise vastutuse tuvastamiseks, moonutades nii tema nõuete kui väidete olemust. Niisuguse moonutamise tulemusena ei suutnud Üldkohus tuvastada seaduserikkumist komisjoni kapriissetes ja asjatundmatutes ettekäanetes tegutsemisest keeldumisel — tegevusetus, mis kaldus kõrvale ohutusnormidest töötajate ja muu elanikkonna kaitsmiseks kiirgusavariide puhul, mida põhjustab tuumaenergia kasutamine sõjalisel otstarbel.

2. Üldkohus jättis kohaldamata liikmesriikide ühised õiguspõhimõtted ega hinnanud komisjoni hoolitsuse, hoolsuse ja hea halduse puudumise ebaseaduslikkust seoses liikmesriikide ühiste õiguspõhimõtetega süsteemide osas, mille alusel määratletakse haldusvastutus üksikisikutele põhjustatud kahju puhul, nagu seda nõuab Euratomi asutamislepingu artikkel 188.

3. Üldkohus kohaldas väärtalt komisjonile ainuomast õigust teha erandeid konkurentsioiguses, kohaldades seda ka tervisekaitsestandardite vastuvõetavuse suhtes tehtud kaebusele, ja Üldkohus tegi veel vea leides, et komisjoni poolt Thules toimunud kiirgusavarii liigitamine sõjalise erandina direktiivi tervisekaitse ettekirjutustest, arvestades komisjoni laia ja ainuomast kaalutusõigust sõnastada EL i konkurentsipoliitikat, tehes erandeid ebaseaduslikele kaubanduslepingutele. Sellega eirati selle kohtu otsuste õigusjõudu teistes EL i valdkondades, kus komisjonil puudub niisugune ainuomane kaalutusõigus ja kus vihjed komisjoni tegevusetusele ei muuda hagi ilmselgelt vastuvõetamatuks.

Üldkohus jättis tähelepanuta asjaolu, et komisjonil ei ole ainuomast ja tingimusteta kaalutusõigust rakendada ühtseid tervisekaitsestandardeid, kuina Euratomi asutamisleping määratleb kitsalt tema kaalutusõigust ja näeb täpsemalt ette korra üksikisikute kaebuste esitamiseks haldussuutmatuse korral teatavates valdkondades, kus neile peab olema tagatud kaitse. See hõlmab ka olukordi, kus tegutsemisest keeldumine on suunatud teisele osapooltele.

4. Üldkohus ei suutnud tuvastada, kas komisjoni keeldumine tegutsemisest rikkus Euratomi asutamislepingu eesmärki kaitsta töötajate ja muu elanikkonna tervist.